

Հովհաննես Թումանյան

Անառային երեկո

Անոռան գիշերվա երկինքն աստղալի,
Յուր հսկայական վրբանի ներքո
Գրկած շարքերը բարձր լեռների,
Պատմում է երկրին մեծությունն աստծո:

Եվ բարիքներով լցված-լիացած
Երկիրն ունկնդիր երկնքի ճառին,
Քնելուց առաջ խոնարհ, երկյուղած
Փառաբանում է մեծագոր տերին:

Եվ փառք են տալիս իմ շուրջը բոլոր,

Ամեն մի տերև, ամեն շրնչավոր...

1892